

Akademikliniken reste till Riga i hopp om att kunna hjälpa behövande barn, 5–7 oktober 2007

Konferensresan för år 2007 skulle ha temat: Teambildning, stärka banden i arbetsgruppen, personlig utveckling. Erfarenheter av tidigare resor hade visat att den mest uppskattade och mest givande resan var då vi vandrade i alperna, inte då vi bott på fint hotell osv. Resan skulle också självklart ge tillfällen till information och utbildning inom företaget.

Under planeringsarbetet kläcktes idén om att genomföra en hjälpresan. Det finns en inre längtan hos många att vilja hjälpa - men det är svårt att veta hur och man frågar sig alltid om pengar och gåvor verkligen kommer fram till rätt ställe. Däremot att själv kunna bidra på plats är en spännande och utmanande tanke men det skulle komma att krävas en hel del förberedelsearbete vilket också i sig är teambildande. Idén kändes helt rätt, något som ligger i tiden och som skulle ge glädje att kunna hjälpa någon eller några. Vi hade tidigare skickat en hjälpsändning möbler, mattor och kläder till Riga med Letthjälpen så därför tog vi våren 2007 kontakt med Kickan Håkanson på Letthjälpen som absolut trodde på projektet. Så började vår resa!

Föreberedelserna

Jag (Ebba) blev projektledare och många frågor skulle besvaras: Vilka barnhem/gatubarns-centers var villiga att träffa oss? Vad hade barnen behov av? Kläder och storlekar? Leksaker? Sportartiklar? Husgeråd? Täcken, filtar, lakan? Mediciner? Läkarhjälp? Tandläkarhjälp? Vilket kontaktnät fanns bland oss på kliniken? Vilka företag kunde tänka sig att skänka? Transportfrågor. Problem i tullen? Hur skulle vi resa? Flyg, båt med Tallink, möjlighet att hyra bil, lastbil osv.

Insamling hösten 2007

Snart stod det klart att vi skulle få besöka följande ställen:

Barnhemmet Abelite, Ludzas kommun i östra Lettland

Organisationen Kopa ar Mums barnhem i Lauveri (också östra Lettland) samt deras gruppboende för föräldralösa ungdomar i Riga

Statliga småbarnhemmet Plavnieki i Riga

Noa gatubarnscenter i Riga

Dianas gatubarnscenter i Riga.

Om vi fick önska oss något av dessa besök så var det att vi skulle ha en *Riktigt Rolig Dag* tillsammans med barnen. Vi var nu 46 stycken deltagare. Alla fick möjlighet att önska sig vilket ställe man skulle få besöka. Ytterligare två deltagare från företaget Our Kitchen skulle följa med till Riga. Det bestämdes att varje grupp sedan skulle ta ansvar för "sitt ställe".

Under hösten började insamlingen. Vi upptäckte att det gick väldigt lätt. Kliniken svämmade över av påsar och kartonger veckorna före avresan. Vi fick sortera bort smutsiga och trasiga kläder. Vi fick massor av nytt och många fina kläder. Tillslut stod vi med cirka 65 kubikmeter grejer - WOW! - Hur gick det här till? Glädjen och stoltheten på vår arbetsplats var stor. Ingen klagade på att det var svårt att ta sig till sitt skrivbord.

Onsdagen den 3 oktober – dags för avfärd!

Första gänget åkte. Det bestod av dels vi som körde hyrlastbilen och dels de fyra som skulle vidare mot ryska gränsen till Abelite och Lauveri. På morgonen hade vi stuvat lastbilen utanför Akademikliniken. Den blev proppfull! De sista schampoflaskorna fick vi trycka in en i taget. Båtresan på Tallink var mycket trevlig och havet alldeles lugnt.

Ebba framför Akademikliniken

Torsdag den 4 oktober – framme i Riga!

På kajen i Riga blev vi mötta av en lettisk chaufför med inhyrd buss och Sergejs Maksimovs, chef för Kopa ar Mums, med bil samt tre av våra kollegor från Akademikliniken som kommit till Riga med morgonflyget. Bussen och Sergejs bil packades fulla med de grejer vi hade med i vår hyrlastbil, med destination Abelite och Lauveri. Fyra glada medarbetare från kliniken var så på väg mot Östra Lettland. Kvar i Riga var vi tre i lastbilen från Sverige och de tre som förberedde eftermiddagens pannkakskalas i parken utanför Noa gatubarncenter.

Med lite "lotshjälp" till Kopa ar Mums gruppboende för ungdomar, kom vi fram och blev mycket välkomnade av personalen och ungdomarna. Alla hjälptes åt att tömma vår

lastbil. Vi hade bl a med oss mat, basvaror (pasta, ris, konserver) och apelsiner. Apelsinerna blev mycket uppskattade. Grannarna i huset var nyfikna och hängde ut ur sina fönster. Efter det fortsatte vi vår färd till den speditör (DSV) som fraktat allt det vi själva inte hade fått plats med i vår lastbil, till Riga. Vi fick sällskap till deras lagerterminal, i norra utkanten av Riga, av två personer från Koppar Mums. Där mötte oss ett jätteberg av grejer. Panik... skulle vi klara av att lasta ombord allt detta? En kille som körde en truck hjälpte oss och så bar vi och bar... Anneli G-Jonson, Marianne Jernbeck och jag själv. Vi fyllde vår lastbil till bristningsgränsen (igen!).

Nya jackor till Noa-barnen

På eftermiddagen åkte vi för att träffa barnen på Noa gatubarnscenter. Där var det kalas i parken. Karin Schiller och Maria Helsing (från företaget Our kitchen) och Ingrid Stjernströmer hade bjudit gatubarnen på pannkakor, vispad grädde och sylt. Vi möttes av lyckliga barn och välkomnande personal. Vi hade mycket kul med barnen som alla fick varsin keps och varsin sovsäck. Vi lämnade alla våra medhavda saker till lärarna. De skulle sedan i sin tur dela ut det till barnen och deras familjer.

Noa gatubarnscenter hade nyligen drabbats av översvämning så det var inte möjligt att bedriva sin verksamhet inomhus. Därinne var smutsigt, mörkt, inget vatten och avlopp och det luktade mögel. Vi lämnade allt vi hade med oss i lastbilen där, i denna ruggiga lokal.

Nu var det så lyckligt att Noa hade fått löfte om att överta en ny fräsch lokal ett par kvarter bort. Det krävdes dock en handpenning samt tre månadshyror i förskott. Några pengar till detta fanns dock inte. Pannkaksgänget fick följa med och besöka den nya lokalen. Där träffade de hyresvärderna, betalade handpengen och skakade hand. Nu behövde vi bara skaka fram resten av pengarna.

Lastbilen var äntligen tömd på sitt innehåll (för andra gången!) och vi behövde få mat och prata om alla intryck från denna dag.

Fredag den 5 oktober

Idag skulle övriga kollegor från kliniken anlända och denna dag skulle bli *Vår Stora Dag* tillsammans med alla barn. Det kändes mycket spännande. Marianne J och Anneli G-Jonson körde återigen till DSVs lager för att hämta upp det sista av den enorma hjälpsändningen. Anneli hade för övrigt blivit mycket skicklig på att ratta den stora lastbilen på Rigas gator. Under tiden skulle jag åka till Hotel Riga för att välkomna anländande arbetskamrater.

Så kom de, många kramar och glada skratt. Viss nervositet förstås! Riga Hotell var vår bas. Där skulle vi bo, äta våra frukostar och middagar. Grupperna samlades och gick igenom det sista. Det var dels ”fiskdamm” på Plavnieki, dels chokladbollsbak på Kopa ar Mums och det var ännu ett pannkakskalas med gatubarnen på Noa samt ett på Dianas gatubarnscenter. Vi i ”lastbilsgruppen” skulle åka runt och lasta av hjälpsändningarna till de olika grupperna.

Anneli bakom ratten

Småbarnhemmet Plavnieki blev vårt första stopp idag

Vi lastade ur gosedjur, leksaker, kläder, hygienartiklar och en hel pall med blöjor. Ingen ur personalen kom ut och hälsade eller hjälpte till att bära, ett minst sagt svalt och ogästvänligt mottagande. Läs mer om besöket under ”våra egna berättelser” nedan.

Därefter till Diana Vasilanes gatubarnscenter

Efter stopp i trafiken och långa köer kom vi äntligen fram och möttes av springande, vinkande och glada barn och glad personal från Dianas center (även barn från Noas gatubarnscenter hade letat sig dit). Alla hjälptes åt att lasta av. Inne i centret pågick ett härligt pannkakskalas med mycket grädde och sylt. Vi blev bjudna på kaffe och kaka. Vi

hade så många fina gåvor att en av fröknarna började gråta när hon såg allt. Fina nya handdukar från Disneyworld, sparkcyklar, datttavlor, kläder, hygienartiklar och mycket mer. Barnen fick varsin keps, sovsäck och ett par skor. En liten pojke fick tag i en ny radiostyrd bil, sprang iväg med den och hoppades att ingen skulle märka något ”(vi såg i alla fall inget)”.

Med den täta trafiken i Riga skulle vi inte hinna göra dagens sista besök på Kopa ar Mums som vi hade planerat. Vi hade två cyklar + en hatthylla som skulle dit. Allt annat var redan på plats. Klockan hade hunnit bli mycket innan vi återvände till Hotellet för middag och dans på en nattklubb alldeles i närheten. Stämningen var hög och alla hade mycket att berätta.

Lördag den 6 oktober

Ett problem kvarstod att lösa denna dag. Noa hade fortfarande behov av pengar för hyran av den nya lokalen och hjälp med flytten dit. Akademikliniken beslöt att sponsra med 10 000 kr.

Jag, Anneli G-Jonson, Marianne och Jan Jernbeck körde vår lastbil till Noa och träffade föreståndarinnan Zeltite och barnen. Tillsammans bar vi in stolar, bord, kylskåp och mycket mer i vår tomma bil. Dessutom två fina cyklar. Så bar det av till det nya fina varma Noa-Centret.

Där fanns varmt och kallt vatten, även en fin dusch och en toalett. Köket behöver dock nya köksskåp. Soffa, gardiner, hyllor och lite ”mys” behövs också. Vi träffade hyresvärderna och efter mycket väntande och pratande så hade vi betalat tre och en halv månadshyra. Kontraktet skrevs på och vi vinkade adjö till våra glada vänner på Noa.

Till middagen på Hotel Riga hade vi bjudit in ungdomar och lärare att äta en fin middag tillsammans med oss. Fem ungdomar och en lärare (Inga) från gruppboendet Kopa ar Mums samt volontärarbetaren Alise från Noa kom. Alla var lite blyga men stämningen blev på topp under vår kväll. Både Alise och Inga höll tal till oss. Då svallade känslorna och tårar trillade. Det var några timmar som vi aldrig kommer att glömma!

Ungdomar från Kopa ar Mums på middag på Hotel Riga

Söndag den 7 oktober

Idag skulle vi resa hem. Först fanns det dock tid att gå i den gamla saluhallen en stund eller se mer av Gamla stan. Alla tyckte att det var en härlig stad med många kontraster och att det skulle vara roligt att återvända hit. Alla var också lyriska efter lunchen i Jurmala på Baltic Beach Hotel. Klart prisvärt och mycket gott!

Slutord

Jag vill framföra ett varmt tack för alla fina gåvor och till alla som på olika sätt gjorde denna minnesvärda resa möjlig. En upplevelse vi aldrig skulle vilja ha ogjord! Vi kommer att hålla kontakten med våra nya vänner i Lettland och med Letthjälpen. Jag hoppas att vi får ihop en rejäl summa pengar från oss på Akademikliniken att skicka över till jul. Personalen får i år välja mellan julklapp eller en gåva (300 kr/person) till Letthjälpen.

Jag beundrar Kickan Håkanson för allt jobb hon lägger ner och för det hon och Letthjälpen har åstadkommit. Allt kommer till användning och allt kommer fram!

Sänd en peng till barnen!

Letthjälpen PG 1 46 59-7

www.letthjalpen.com

Ebba Hedén

E:mail ebba.heden@ak.se

Akademikliniken

På vår hemsida: www.ak.se kommer mer information om resan liksom alla våra sponsorer att finnas.

Flickor på Dianas gatubarnscenter

Personalens egna berättelser och upplevelser:

Besöket på statliga

barnhemmet Plavnieki i Riga

Fantastisk upplevelse att få komma dit och känna att man faktiskt kunde ge dessa barn en upplevelse utöver det vanliga. Intrycket när man stiger in genom dörren är att här kan väl inte bo runt 100 ungar 0-5 år??? Det var ju helt tyst. Vi släpade och bar upp hela lasten (många kartonger med blöjor var det) 2 trappor och barnen som "sov" i sina salar måste ha hört oss pladdra i korridorerna, men inte

ett ljud, inte en unge som gläntar på dörren av nyfikenhet, man blev lite konfunderad. Så skulle barnen äta, vi fortsätter bära och börjar rigga för fiskdamm. Helst hade personalen velat att vi skulle träffa barnen i små grupper men vi stod på oss och fixade till en fiskdamm. Mitt i allt detta öppnas plötsligt dörren, fortfarande inte ett ljud från dessa söta, cirka 40st små barn som såg ut att vara mellan 1-3 år. Där stod de med stora ögon, helt tysta och bara tittade på oss tokiga människor som blåste ballonger och kacklade och stökade i deras fina salong... En flicka skrek av förskräckelse, men annars bara något enstaka trevande leende hos några få barn med glimten i ögat. Vi började genast dela ut varsin boll och kunde inte låta bli att dela ut flera leksaker på en gång.

Barnen var så söta och artiga, inget bråk, ingen som klängde eller grät. Små små pojkar och flickor satte sig på små små stolar med händerna i knäet och tittade storögt på oss och det tog säkert en timme innan man kunde höra någon av dem säga något. Vi gick och lyfte upp dem från de små små stolarna. Vi killade dem, bollade ballonger, satte på dem halsband och armband och kramade och

klappade på dem. Det var HELT fantastiskt. Tyvärr kändes det som att när det äntligen lossnade för barnen och någon skrattade så var tiden över, de skulle tillbaka till sina sängar och vi skulle fortsätta titta runt och gick vidare till barn 0-1 år.

En trappa ner, nästan i källaren i ett rum stod vingliga små bebisar i likadana sparkdräkter, någon låg i spjålsäng, någon kröp på golvet, ett par bara satt längs väggen. Nu började det kännas tufft.

Vågar vi lyfta upp dom, får vi lyfta upp dom? Ännu mer mjukisdjur delades ut men här fanns redan en hel del leksaker. Och FORTFARANDE denna påtagliga tystnad hos barnen, inget gurgel, inget joller, bara gråt om de slog sig när de försökte resa sig.... Vi var väl där i 30-40 minuter innan Ebba ringde och ville ha med oss till Dianas gatubarncenter men vi var ju inte klara, vi hade fortfarande inte träffat de sjuka och handikappade barnen, så Janne och Per frågade vilka som ville åka och vilka som ville stanna. Det kändes helt klart nödvändigt att även träffa de andra barnen och fortsätta vandringen med personalen så vi var väl hälften som stannade kvar och gick ännu längre in i källaren. Det kändes lite synd att det inte var någon doktor med till de sjuka/handikappade barnen och personalen hade nog gärna sett en doktor med bland de sjuka men men....

Detta rum var också ok inrett men barnen var mycket sjukare. Flera var eller skulle hjärtopereras. Någon var gravt cp-skadad och låg på golvet och kved, dregglade och ålade. En pojke satt helt apatisk i barnvagn och stirrade in i ett akvarium med benen korslagda som en liten farbror, jag gick fram till honom med en nalle, han tittade inte ens på mig, tog inte i nallen och när jag frågade fick jag veta att han opererat hjärtat 3 månader tidigare men i övrigt var han helt normal. Man undrar ju lite. Dessa barn hade få eller ingen chans att bli adopterade fick vi veta tillskillnad från de "friska" barnen. Man undrar hur deras liv kommer se ut i framtiden. Vi var där i en timme också och sedan började äventyret med att ta sig från barnhemmet.

Vår taxi kom inte! Det var mörkt, kallt och småregnigt. Vi stod i en främmande halvsunkig miljö och visste inte hur vi skulle ta oss därifrån. Yulia ringde och ringde till föreståndaren, som ringde taxi på taxi men ingen bil gick att få tag på. Efter 1 timme och 30 minuter var vi så desperata att vi stoppade en bil på gatan.... Det trodde man ju aldrig skulle inträffa. Fem frusna kacklande och irriterade kvinnor klämde sig därefter in i denna genomsnälla mans bil (han hade 10 meter till porten när vi stoppade honom och frun middagen klar). Han var så otroligt hjälpsam och skjutsade oss hela vägen till hotellet trots att köerna var långa. Jag hoppas Yulia gav honom mycket pengar när vi hoppade ur, trötta, slitna, tagna och frusna ramlade vi in på hotellet vid 19.30-tiden, en halvtimme innan middag.

Jag har en känsla av att vi inte träffade alla barn utan kanske bara 60 procent av de som fanns på detta barnhem. Det var flera stängda dörrar som såg ut att leda in till salar där vi inte fick gå in... Dessutom har vi av Kickan fått höra att dessa barn inte alls adopteras bort, de bor på det här barnhemmet och vissa får besök av sina föräldrar/släktingar kanske vart 3:e år. Då funderar man ännu mer på hur barnen har det...

Christina Nell

Besök på Kopa ar mums

Tina W, Birgitta P, Jenny A, Jenny H, Annica D, Lars B, Ulf S och Marie J reste medelst taxi fullastade med chokladbollsmojs. Kom först fel, till skrämmande sunkit skollaboratorie, med långa mörka korridorer, som mest liknade ett fängelse... Lätt skrämnda sökte vi oss förbi ett grått ålderdomshem, vidare till rätt lokal. Där möttes vi av en jättesöt glad ung liten kvinna som var förståndare. Vi visades till en sektion, där studerande ungdom mellan 20-25 år bodde permanent med egen hushållning. De var

lyckliga över datorer och våra nya fina sportmärkes-kläder som de redan utrustat sig med. Till nästa avdelning kom ungdomar i åldrar cirka 7-15 år, som till ett fritis efter skolan. Flera mysrum och ett kök som serverade middag åt barnen innan hemgång. Hemförhållandena i allmänhet fattiga, stökiga med många syskon och arbetslöshet. Vi serverades kaffe i Jenny A`s porslin!!

I ett rum fanns ett berg av våra medskickade saker och kläder. MYCKET UPPSKATTAT! Vi började så småningom blanda chokladdolls-smeten för rullning i ett av deras mysrum med stort bord i mitten. Först var barnen väldigt avvaktande och blyga, men sedan kom de fram och var glatt med i bull-rullningen. Efter 2-3 timmar var det dax för avsked och hemgång.

Alla vi var mycket fyllda av starka, positiva, varma känslor.

Vid pennan

Jenny med kumpaner

På fredagseftermiddagen stod jag utanför hotellet. Plötsligt dök en pojke upp i 10 års åldern och tiggde pengar för han var hungrig, skulle ju inte ge pengar men tur nog lastade jag väskan med 3 st ficklampor från Skanska som man själv laddar upp. Tog fram den och visade hur man gjorde. Tänk pojkens ögon lyste upp och han tog mig i handen och tackade och pilade sedan runt hörnet. Tittade efter honom och där stod han och visade upp den för några äldre killar. Vilken glädje att få ge, Ja tänk vad bara en liten sak kan betyda för någon.

Tur att jag fick uppleva det, det värmdde i hjärtat.

Från Marika B

Resan var tacksam, både för oss och barnen. Det var givande, spännande och nytt. Kul med variation av resa. Att kunna hjälpa barn var givande och kul och jag kände stolthet.

Från Jenny A

Glädje att se deras glada och nöjda ögon när vi träffade dem. Roligt att lära känna andra, nya kollegor på kliniken, som man inte hinner prata med. Kul att höra andras berättelser om deras upplevelser, som var mycket positiva och glädjande. Vi kom varandra närmare och det är viktigt. Tack för en underbar resa!

Anonym

Jag känner nu att jag ångrar att jag inte följde med. Jag hade kanske kunnat gå till något ungdomscenter (och inte till små barn)! Saknar att vi inte alla gjorde något tillsammans, vi brukar ju alltid ha så roligt!

Anonym

Jag tänker på den lilla mörka pojke, cirka 3 år som var döv. Ingen talade teckenspråk så han såg så rädd och undrande ut.

Anonym

Liten flicka i Lauveri

Kopa ar Mums barnhem i Lauveri – östra Lettland

Här var det helt andra villor än i Abelite. En barnanpassad miljö där det inte fanns behov av saker till den dagliga driften. Men det finns en stark önskan att inrätta ett relaxrum med pool. Allt är förberett men polen behövs.

Catharina Gardell

Statliga barnhemmet Abelite – östra Lettland

Sort behov av möbler till den nya tillbyggnaden! Detta barnhem var i stort behov av det mesta. Steril miljö utan barnanpassning. När vi kom satt alla barnen samlade i en hörnsoffa som höll på att ramla ihop. Även gardiner önskades

till Abelite. Köket behövde utrustning, muggar till barnen!

Catharina Gardell

Resan var helt fantastisk. Hur hann vi med så mycket på 3 dagar!! Alla intryck och upplevelser – man aldrig glömmer. Intressanta dagar. Roliga kvällar för att inte tala om avslutningen i Jurmala!!

Tack

Annika Dolke

Barnhemmet Abelite

Det kändes oerhört positivt varmt, riktigt och viktigt! Att få ett tillfälle att göra något bra för andra! Svårt att hitta tillfällen till bra insatser annars. Alltid spännande att uppleva och se andra kulturer och människor med helt annan bakgrund, historia mm. Underbart att se de söta ungdomarna och gulliga personalen. Dessa resor ger ju alltid underbara tillfällen att ytterligare lära känna nya och gamla arbetskamrater "hitta gänget".

Anonym

Besök på barnhemmet Plavnieki i Riga, fredagen 5 november 2007

En grå novemberdag anlände vi till ett av Rigas statliga barnhem Plavnieki. Vi kom till barnhemmet fullastade med leksaker, kläder, blöjor mm som fanns i vår lastbil från Sverige. Stämningen bland oss 12 var förväntansfull och uppsluppen. Vi började lasta in kassarna och bar upp sakerna i det rum vi blev tilldelade. Personalen var lite avvaktande och skeptiska, det kändes att de inte hade helt accepterat vår hjälp.

Lokalerna var mörka och fuktiga, det var tyst och lite rått. Det rum vi fick vistas i var tillrättgjort för vårt besök, det var helt klart. Små stolar var uppradade bredvid varandra. Glasskåpen gömde undan några leksaker. Torra växter och blad var ditlagda som dekoration. I det rummet lekte tydligen aldrig några barn i vanliga fall. Vi började i alla fall öppna upp kassarna med leksaker, gossedjur och små smycken bl a. Några arrangerade fiskdamm och

påsarna sorterades till pojkar resp flickor. Då öppnades plötsligt dörren och in kom barnen, på led hand i hand. Nyfikna, spända och förväntansfulla blickar växlades.

Barnen var uppklädda i, som det såg ut, de finaste kläder barnhemmet ägde. Vi satte oss spontant ner på golvet och barnen närmade sig sakta. Jag minns särskilt en flicka, som troligtvis var den äldsta i gruppen, hon var så lycklig för en rosa väska med paljetter som någon av oss gav henne. Hon fick verkligen ”mersmak” för hon var sedan väldigt fokuserad på att samla på sig vackra saker som hon höll i sin famn hela tiden. En annan liten flicka i rullstol tror jag alla av oss kommer ihåg, att se hennes tandlösa leende när hon fick ett glittrande armband på sin ena arm och en nalle under den andra var fantastiskt.

Barnen fick ställa sig på led och fiska i vår provisoriska fiskdamm och det var en lyckad upplevelse tror jag. Barnen fick då sin egen påse och den mest uppskattade presenten var en tandborste som så gott som alla gick och bet på några minuter senare! Tiden vi hade med barnen gick fort och vi satt nästan allihop med ett eller fler barn i knät när vi började upptäcka att många av barnen inte hade några blöjor på sig så i all uppståndelse så....ja. Barnen

skulle då gå tillbaka till något annat rum på barnhemmet, som inte vi fick se. Några barn tyckte att det var svårt att lämna oss och ville gärna stanna i våra famnar och leka med sakerna.

Det var många blandade känslor under denna intensiva tid med både skratt, förundran och några dolda tårar. Många tankar på orättvisor i världen och egna bortskämda barn kom upp. Sedan skulle vi få träffa de mindre barnen i ett annat, tyckte jag, arrangerat rum. Där nere fanns det 2 hagar och 5-6 barn. Dessa små kändes inte så ”institutionsskadade” så det var relativt lätt att få kontakt med dem. Även i denna grupp fanns det ett par barn som var mildt handikappade. Dessa barn var i märkbart behov av närkontakt så de ville gärna sitta nära och en liten ”titt-ut-lek” gav upphov till väldig glädje. Personalen var även här lite återhållsamma till vårt besök. Men det är av full respekt och förståelse att det inte är så lätt för dem att förhålla sig till oss som plötsligt kliver in i deras liv och vardag och tycker, tänker och till råga på allt grinar en skvätt...

Det var ett mycket minnesvärt möte på barnhemmet och även om vi inte fick se den riktiga vardagen för dessa barn så tror jag att vi gav dem ett litet avbrott med lek och varma kramar. Vi hoppas också att barnen fick ta del av leksakerna och kläderna vi hade med oss efter det att vi åkt därifrån.

Carina Desmond

Hej Ebba!

Några tankar efter en trevlig och givande resa till Riga. Det sitter kvar några extra bilder i huvudet från resan. En liten flicka i rullstol, cirka 5 år gammal. En sliten tröja och en kjol från

60-talet. Hon hade svårt att röra sig, var blek och såg svag ut. Hon tittade på oss med förundran och nyfikenhet. Jag satte mig på knä bredvid henne och satte på henne ett armband av silver med rosa ”diamanter”. Hennes tänder var svarta och trasiga men det leendet jag fick är omöjligt att glömma! Jag är säker på att hon i denna stund kände hon sig som en prinsessa!

En annan minnesbild är en liten pojke, cirka 1 år. Han satte sig i mitt knä, tittade, kände på mitt ansikte och ville ha min uppmärksamhet. Ögonen såg olyckliga ut. Vi började sakta bekanta oss med varandra. Lekte med en nalle, en bil och i en titt-ut-lek, en stund senare kom ett härligt gurglande skratt och ett huvud som lutade sig emot mig. Mina känslor pendlade mellan nyfikenhet, glädje och sorg. Sorg när tanken på att dessa små barn inte får och troligtvis aldrig kommer att få all den kärlek och värme som de skulle behöva och som alla barn borde ha rätt att få! Det kändes också väldigt bra för sammanhållningen på AK att göra en sådan här resa. Vi som var med har en extra bonusupplevelse som jag tror ingen av oss skulle vilja vara utan. Tack Ebba för att ja g fick den möjligheten att vara med!

Många kramar Carina Desmond

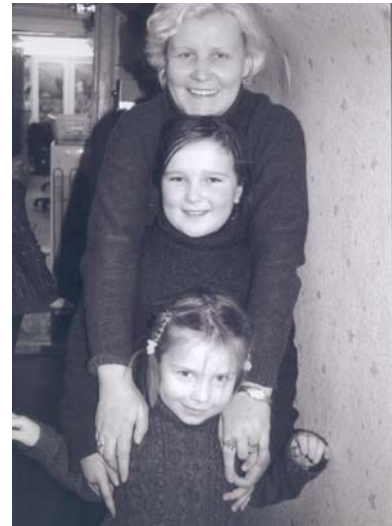
Till sist breven från Riga...

”Oceans of thanks” från Diana, Vita, Natalia

Dear Ebba and colleagues,

We want to thank you for all you have done for us once more. It was seen that you really have been put so much work, time and a part of your hearts in managing this visit! And we appreciate it.

Children have cool down now a little bit - it was a shock for them, too, because firstly, they even didn't believe that someone will visit them really - "they will not come" they said last Friday. After they saw all the presents and you must understand that they haven't seen such amount of things - result you saw; and we feel very bad for it, but it repeats sometimes in other holidays because in their lives they all the time are in situation that everybody must take care for yourself firstly. It makes such effect, despite our efforts to explain. They are crazy for those 2 scooters!! Even our teenagers - yesterday they go for it till 10 p.m.! Some of them have bought bicycles but it was not so exciting;) And quadracycle!! Oh. Dart is very interesting for Dima, Kristina and Yanis. Yesterday I understand that it will be a long training period for me to reach their level;).

Toys mostly we gave to little children and it was very touching view when a little girl went home under the rain, holding white seal clasped tightly... Clothes are useful for all - we are sorting them by size now and hand out little by little. Also some children are planning where they could go with their new sleeping bags next summer. So you can be sure of your big idea is working as good as possible and a lot of children have received help and support.

We send oceans of thanks also to all people who had donate those things - we'll never know them but their care are with us every day now. Thank you very much from all of us.

Have a lot of such amazing and good ideas in the future - that's yours:)

With regards,

Vita.

“Special sincere thanks” från Alise, Estere, Zeltite

Dear friends at Akademikliniken,
We hope you are all well and happy back home! :)

Best greetings to you from the kids at Noa and from Alise, Estere and Zeltite! We thank you very much again for your great help for us! :) It was very special to meet you all. We appreciate very much your hearts and commitment to help the kids who have not been so lucky in their life and do not have many possibilities and support. We are happy our ways have met in this wish to help them to find a better way in their life, and we really hope our friendship will continue in future!

We have accommodated now to the new apartment and the kids are getting use to feeling at home there. Of course they are really excited about the new flat and for them it is something new to spend their time in such environment, as their own homes are in quite a poor condition because most of their parents have very low income and are alcoholics. Most of the kids do not have hot water and shower at home, so they really enjoy the shower at the new apartment.

The girls and boys have chosen clothes, shoes, bags, blankets, toys and other things. It all was really nice and useful! Also some of their mothers have come to pick things for their younger kids. Zeltite (the founder of the day-center) sends special sincere thanks and apologizes that with all the stress and moving she didn't manage to thank you properly when you were here.

And I, Alise, especially thank you for the great evening and dinner at Saturday's night. It was really a pleasure and honour for me to be there with you. And thank you very much for all the encouraging words! :) I appreciate it very much.

I have checked your website. WOW!!! My sincere respect for what you are doing, for me it seems something incredible! :) With all the best greetings and blessings for you and your work at the clinics,

Alise, Estere, Zeltite and your younger friends at Noa. :)

”Big thanks for your support” från Sergejs Maksimovs

Dear friends,

Big thanks for support to LETHELPEN and for your activ participation in organizing and in sending us very necessary things and clothes for our children.

Your helped us to save money and it was possible to go on excursion in order to see the most beautiful places of Latvia. I would like to send you some photos of those children which got your things and clothes.

We won in competition and so we have a chance to make a new project which main aim is to help old people. Now we are working at day centre opening and we are trying to make it comfortable. This centre is provided for 15 persons. This is a last project which I and Sandra wanted to make real and we did it. Now we are going to furnish rooms in order to make possible to start working there in first days of January.

I want once more time say thanks to you and your colleges from Academic Clinic for help.

Respectfully,

Sergejs Maksimovs

